

မိမိတို့အတွက် စာပေ

မြရတီ

ရင်ထဲကမြွေဆိပ်

အပါအဝင်

အိန္ဒိယစာအုပ်

အိန္ဒိယစာအုပ်

စံပယ်

စံပယ်နံ့

မဖွေးနုအလောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတယ်။
ဝမ်းနည်းမှုထက် အံ့သြမှုတွေက အထွတ်အထိပ် ရောက်လာချိန်မှာ သံသယနဲ့
မယုံကြည်မှုဆိုတာတွေကလည်း ကျွန်တော်ကို အဆိုးရွားဆုံး
နှိုင်းထက်ကလူပြုလာကြတယ်။ မဖွေးနုအလောင်းကို သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲက
ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျကျနနပြင်ထားတယ်။ သစ်လွင်တဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ
ဝတ်ထားကျတယ်။ မျက်နှာကိုလည်း ပြုပြင်ခြယ်သထားကြတယ်။ ဒါကြောင့်
မဖွေးနုကို မြင်ရတာ ဟာ သေနေတဲ့သူနဲ့မတူဘူး။ စိတ်အေးလက်အေး
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ သူခေါင်းမှာ
ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။
သူခေါင်းက စံပယ်ပန်းတွေကိုမြင်ရမှ ကျွန်တော်ရဲ့ သံသယနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတဲ့
မယုံကြည်မှုတွေဟာ ပေါက်ကွဲမတက်ဖြစ်လာတယ်။

“စံပယ်အသက် တစ်မနက်လို့ဆိုရအောင် ဘယ်ပန်းတွေကရော
တစ်နေ့တစ်ရက်ထက်ပိုပြီး တစ်လခံကြလို့လဲ မောင်၊ ပန်းဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပန်းအကြောင်းသိပ်မသိတော့ ဘယ်ပန်းတွေဟာ
တာရှည်ခံတယ်ဆိုတာ မောင်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စံပယ်ပန်းဟာ အနွမ်းလွယ်တဲ့
အကြွေလွယ်တဲ့ပန်းမို့ မောင်က ဖွေးကိုမပန်စေချင်တာပါ၊ ဥပမာကွာ
ပိတောက်ပန်းဆိုရင် ပိုဆိုးသေး”

အဲဒီ တော့ မဖွေးနုက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးတယ်။

“မောင်က ဟိုသီချင်းထဲကလို ပန်းနမိတ်ကို ကြောက်နေပြီထင်တယ်။

မောင်သတိထားမိလား မသိဘူး၊ အဲဒီ လို အကြွစောတဲ့ပန်းတွေဟာ ပွင့်ကြတော့လည်း လှိုင်လှိုင်ပွင့်တက်ကြပါတယ်။ ပိတောက်ဆိုလည်းကြည့်၊ သူရာသီရောက်ရင် ပွင့်လိုက်တာအောတိုက်လို့၊ ဖွေးကြိုက်တဲ့ စံပယ်ပန်းဆိုရင်လည်း တစ်မနက်ပွင့်လိုက်တာ ဖွေးပန်လို့တောင်မနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ ဖွေးအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ မောင်”

အဲဒီ တုန်းက ဖွေးဖွေးနုနေတဲ့ ဖွေးကိုယ်လုံးကလေးကို

ကျွန်တော်တစ်အားဖက်ထားမိသေးတယ်။ မဖွေးနုတစ်ကိုယ်လုံးကလည်း စံပယ်နံတွေ သင်းနေတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်လျှမ်းနေတယ်။ စိတ်အင်အားနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေဟာ သူဆီက ကျွန်တော်ဆီကို တောင်ကူးစက် လာသလိုပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးပျော်မိတယ်။ နှလုံးရောဂါဆိုတာ စိတ်နဲ့လည်း အများကြီးပက်သက်စပ်ဆိုင်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်လန်း ဆန်းနေရင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ နှလုံးရောဂါရှိနေတဲ့ မဖွေးနုအတွက် ကျွန်တော်အားတက်သွားမိတယ်။

ခုတော့ မဖွေးနုသေပြီ။ သေရတာ မှ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ

တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရလို့။ ပြီးတော့ အိပ်ဆေးတွေကြောင့် သေရတာ တဲ့။ ကျွန်တော်မယုံဘူး။ မယုံဘူး မယုံဘူးလို့ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ မဖွေးနုနဲ့ ကျွန်တော်ဘဝ မဖွေးနုအနေနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်ခရီးမှာ ဘာများစိုးရိမ်စရာ ပူပန်စရာရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော် မိဘတွေက ညောင်ဥယျာဉ်ဈေးထဲမှာ လက်ခစား အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပန်းထိမ်ဖို့ထောင်တယ်။ အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တာတောင် လူထဲဝင်ဆံအောင် တင့်တောင်တင့်တယ်နေနိုင်တယ်။မဖွေးနုမိဘတွေကလည်း ညောင်ဥယျာဉ်ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်အပ်ထည်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပန်းထိမ်ဖို့မှာ အပ်တယ်။ ကိုင်းကျွန်းမှီ ဆိုသလို သူမိဘတွေနဲ့ ကျွန်တော်မိဘတွေဟာ သဟဇာတ

သင့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မဖွေးနုက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆိုင်ရာ မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့အချိန်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို မဖွေးနု မိဘတွေက ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ဆိုသလို သိနေကြ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင်တဲ့ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် ကျွန်တော်တို့ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်ပုံပါပဲ။

အဲဒီ တော့ မဖွေးနုမှာ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာရှိလို့လဲ။ ဘာကြောင့် အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်ကို စိကာစဉ်ကာ စုန်ကာဆန်ကာ တွေးကြည့်သလောက် အဖြေအပေါ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကြည့်ပါအုံး။ မဖွေးနုရဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားပုံကလေးတွေ၊ သူ့ကိုယ်သူ တန်းဖိုးထားပုံကလေးတွေကို တစ်နေ့ အဲဒီ တစ်နေ့ဆိုတာ ခုလို မဖွေးနုမသေခင် နှစ်ပတ်လောက်ကလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ရည်းစားဘဝ သူနဲ့ကျွန်တော် ကျွန်တော်အသိအိမ်တစ်အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့ကြတယ်။

တွေ့ကြတော့.....

“ဖွေးရယ် မောင်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်လို့ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ အဲဒီ တော့ . . . ”

“ဪ... လက်ထပ်ပြီး အတူနေချင်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဖွေး နေနိုင်ပေမယ့် မောင်က မနေနိုင်တော့ဘူး” “ဟင်း...ဟင်း”

ပထမ မဖွေးနုက ရယ်ပုံတစ်မျိုးနဲ့ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မေးဖျားကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ အသာထောက်တယ်။

“မှတ်ထားမောင်၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းရဖို့ဆိုတာ စောင့်ရတယ်၊ စောင့်ရင်းနဲ့လည်း အဲဒီ ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးက ကြီးသထက်ကြီးလာတက်တယ်၊ ဖွေးကလည်း ခုမြင်ခုကြိုက် ခုညားကြတဲ့မိန်းမတွေလို မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အချိန်ကာလ ကြာလေ တန်ဖိုးကြီးလေဖြစ်တဲ့ ဖွေးဘဝကိုမှ မောင်လက်ထဲထည့်ချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပီဗျာ၊ အဲဒီတော့ မောင်က ဘယ်လောက် စောင့်ရမှာလဲ”

“လာမယ့် သီတင်းကျွတ်ပေါ့ မောင်ရယ်”

ခု မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျတုန်းဆိုတော့ သီတင်းကျွတ်ဖို့

နည်းနည်းလိုသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုသူရဲ့ အချစ်အတွက်
ဧရာမမျှော်လင့်ချက်ထားပုံကို ကြားရတာ ဟာ သူစိတ်ဓာတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။
တစ်နည်းပြောရရင် မဖွေးနုမှာ အနာဂတ်ကို စောင့်စားနေတုန်း
ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာမှ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်နားလည်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်
သေပုံဆန်းလွန်းလို့ပါ။ ဥပမာ ဒီလို မျှော်လင့်ချက်မြင်းမိုရ်လောက်ရှိနေတဲ့ မိန်းမဟာ
မတော်တဆဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ ကားတိုက်လို့၊ ရေနစ်လို့ သေဆုံးရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်
အံ့သြသံသယ ဖြစ်နေမှာပါ။ ခုတော့ နွေလယ်မှာ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပဲ။

“ကို...ဪ... ကိုစောကျော်ရွှေကြည့်ပါအုံးရှင် ကျွန်မ အစ်မဖြစ်ပုံကို”

နောက်ဘက် အသံတစ်သံကြားလို့ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

မဖွေးနုရဲ့အမြှာညီအစ်မ မဖွေးဥကို လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာတာ
တွေ့ရတယ်။ သူရပ်က အစ်မဖြစ်သူမဖွေးနုနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ မျက်နှာအနေအထား၊ စကားပြောသံ၊ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကအစ
တူတယ်။ မဖွေးဥရဲ့ ပါးက စံပယ်တင်မဲ့ကိုသာ မမြင်ရရင်၊ မဖွေးနုရယ်လို့ပေါ်လာတဲ့
သွားတက်ကလေးကိုသာ မတွေ့ရရင် ညီအစ်မချင်း မှားနိုင်တယ်။ ခု မဖွေးဥ
မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မျက်ရည်တွေရွှဲလို့ သူနဲ့ပါလာတဲ့
စောကျော်ရွှေဆိုတဲ့လူကမဖွေးဥကိုတစ်စုံတစ်ရာဖျောင်းဖျပြောဆိုနေတယ်။
ညောင်ဥယျာဉ်မြို့အရှေ့ပိုင်းက။ သူကကျောင်းပြီးတာ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့်
အရောင်းဝယ်သမား။ အသက်ကတော့ ကျွန်တော်ထက်
သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမလားဘဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်မဖွေးနုအလောင်းနားရောက်လာတော့ကျွန်တော်အလေး

စောကျော်ရွှေဆိုတဲ့လူကလည်းကျွန်တော်လိုပဲမဖွေးနုအလောင်းကိုမယုံသင်္ကာရှိတဲ့
မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမြင်ရတယ်။ မဖွေးဥကတော့ ‘အမလေး...
ဖြစ်ရလေအစ်မရယ်...လို့’ ပြောပြီး တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေတယ်။ ကျွန်တော်က
သက်ပြင်းလေးလေးချလိုက်မိတယ်

“ဘာကြောင့် ဖွေးနု ဒီလိုသေရတယ် ထင်သလဲလို့ နီးစပ်တဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကရော ဖွေးဥကိုရော ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် မေးခဲ့ပြီးပြီ၊
ဘယ်သူကမှ ဖွေးနုသေရတဲ့အကြောင်းစစ်မြစ်ကို ဂဃနဏမပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း မကျေနပ်စိတ်နဲ့ အခါခါပြန်မေး ကြည့်တယ်၊
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အကြောင်းအရာရှာလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ဖွေးနုအလောင်းကို ကျွန်တော်ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်းက ဖွေးနု၊ ဖွေးဥနဲ့ ကျွန်တော်တို့
ဖြစ်စဉ်အချို့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားမိတယ်။ ဖြစ်စဉ် ကိုစဉ်းစားရင်းက အဲဒီ
ဖြစ်စဉ်ထဲက ဖွေးနုနဲ့ပက်သက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အစကပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးတော့
အစိုးရအလုပ်လည်း မလုပ်ချင်တာနဲ့ အရောင်းဝယ်တစ်ခုကောက်လုပ်တယ်။
ပြည်မြို့မှာရှိတဲ့ ဘေထုပ်ထည်လို့ အများခေါ်ကြတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်
အဟောင်းထည်တွေကို ဝယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပြန်ရောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။
နွေမိုးဆောင်းဆိုသလို ရာသီအလိုက် သင့်တော်တဲ့ အဝတ်ထည်တွေကို
ဝယ်ပြီးရောင်းရဆိုတော့ ဆောင်းကုန်လို့နွေမိုးမှာဆို ယောက်ျားရှပ်အင်္ကျီတွေနဲ့
မိန်းမဝတ်အထည်လှလှကလေးတွေကို ကျွန်တော်ယူရောင်း ပါတယ်။
တိုတိုပြောရရင် မိန်းမဝတ်အထည်တွေကိုရောင်းရင်းက ဖွေးနုတို့နဲ့ အထူးသဖြင့်
ဖွေးဥနဲ့ ကျွန်တော်ပိုရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။

မွေးနုထက် မွေးဥက အဝတ်အစားပိုမက်တယ်။ သူကိုယ်ပေါ်မှာ
မရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော်ဆီက ဒီဇိုင်းဆန်းတဲ့ မိန်းမအဝတ်အထည်ဆိုရင်
ဘယ်တော့မှမငြင်းဘူး။ အမြဲတမ်းအားပေးတယ်။ အမြဲတမ်းဝယ်ဝတ်တယ်။
တစ်ခါတစ်လေမှာ ညောင်ဥယျာဉ်ဈေးက သူတို့ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ ဘေထုပ်ထည်တွေကို
ပုံရောင်းခိုင်းတယ်။ တစ်ချို့ အကြွေးယူတဲ့လူရှိရင်လည်း မွေးဥက တာဝန်ယူပြီး
သူရွှေဆိုင်ကတစ်ဆင့် ရောင်းပေးတယ်။ အာမခံပေးတယ်။

အရောင်းအဝယ်ကလည်း မွေးဥက ဝါသနာပါတယ် ထင်ပါရဲ့။
ကြာတော့ မွေးဥနဲ့ ရင်းနှီးရင်းက မွေးဥအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ညွတ်လာတယ်။ အဲ. .
.ပြောစရာကျန်သေးတယ်။ မွေးဥနဲ့ မွေးဥက ရုပ်ချင်းသာဆင်တယ်။
စရိုက်အပြုအမူချင်းကတော့ တော်တော်ကွာတယ်။ မွေးဥက
အေးဆေးတည်ငြိမ်သလောက် မွေးဥက သွက်လတ်ဖျက်လတ်တယ်။
နည်းနည်းရဲတင်းတယ်။ ပွင့်လင်းတယ်လို့ဆိုရမယ်။ မွေးဥလို ရှေးရိုးမဆန်ဘူး။

သူကိုချစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်ပဲ မွေးဥက
ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်တယ်။ “အချစ်ကိစ္စမှာ မိန်းကလေးကစပြီး ချစ်ရေးမဆိုရဘူးလို့
အစဉ်အဆက်ထားခဲ့လို့ ကျွန်မက ငြိမ်နေတာ ဒီထက်ကြာလာရင်
ကျွန်မကတောင်စပြီး ချစ်ရေးဆိုတော့မလို့”

ကျွန်တော် မွေးဥ တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး
ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ ရေလွှဲပေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်ချလိုက်သလို
နေမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့အချစ်အဟုန်တွေဟာ
မွေးဥတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကျက်ကျရောက်သွားတယ်။ ချစ်ကြလို့
ခြောက်လလောက်ကြာတော့ မွေးဥက ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်ဖို့ ပူဆာတယ်။

“ခဏလောက်စောင့်ပါအုံး၊ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ငွေစုထားပါတယ်၊
ပိုပြီးပြည့်စုံသွားအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်သဘောကို ဥ လက်ခံပါတယ်
အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ဆောက်ကြရင် ငွေကြေးပြည့်စုံမှ”

ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်သုံးလကြာရင် နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့၊
ခြောက်လကြာရင် လပ်ထပ်ဖို့သဘောတူကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖွေးဥနဲ့
ကျွန်တော်ဆက်ဆံရေးကို နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။
တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အမှန်တစ်ကယ်ချစ်ကြတဲ့စိတ်၊ တစ်ယောက်သစ္စာကို
တစ်ယောက်က ယုံကြည်စိတ်အပြင် လက်ထပ်ကြဖို့ ငွေကြေးအင်အားကလည်း
ပြည့်စုံနေလို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ
နေထိုင်ကြပါတယ်။ မရှိသေ့စကားပြောရရင် ရည်းစားဘဝ ကျော်လွန်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မစိုးရိမ်ကြပါဘူး။
ဖွေးဥကဆိုရင် “ယုံကြည်မှုရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာသိပါတယ်နော်။ တော်ရုံတန်ရုံ
ယုံကြည်မှုနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘဝကို...” လို့ စကားအဆုံးမပြောဘဲ
ရယ်နေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုတန်ဖိုးထားပါတယ်။ ခိုင်ကြည်
တည်တံ့တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ နောက်ထပ်ခြောက်လကြာရင် ဖွေးဥကို လက်ထပ်ယူဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

ဒီမှာတင် ဖွေးနဲ့ ပက်သက်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ ဖွေးဥ ရည်းစားဘဝ ရောက်လာကြတဲ့အချိန်မှာ ဖွေးနဲ့ အကြောင်းကို
ဖွေးဥကတစ်ဆင့် ကြားလာရတယ်။ ဖွေးနဲ့မှာလည်း ရည်းစားရှိတယ်။
သူရည်းစားက သူနဲ့ဆယ်တန်းတုန်းက အတူနေခဲ့တဲ့ ဇော်မြင့် ဆိုတဲ့
လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ သူမိဘတွေက ပန်းထိမ်ဖို့ထောင်တယ်။ သူလည်း
သူမိဘအလုပ် ဝိုင်းကူနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကြားရတာ ကျွန်တော်
ဝမ်းသာပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့
ပက်သက် ယှက်နွယ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အထင်မှားတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်

အဖေနဲ့အမေက ကျွန်တော်ကိုသူတို့ရှေ့ခေါ်တယ်။ သားရေ အိမ်ထောင်ရေးကို ပြောချင်လို့ဟု အစချီပြီး ဖွေးနု မိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ဖွေးနုကို သဘောတူကြောင်း၊ လက်ထပ်ပေးစားချင်ကြောင်း လူကြီးချင်း ဆုံမိရာက စကားစပ်မိကြသတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖွေးနုကို သဘောတူတယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး ခုမင်းသဘောကဘယ်လိုလဲလို့ ကျွန်တော်ကို မေးတာပါ။

“တို့မြင်သလောက် ဖွေးနုဟာ အင်မတန် အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ တို့တော့ သဘောတူတယ်၊ မင်းသဘောက ကော”

မိဘတွေက ဒီလိုမေးရင် ကျွန်တော်မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမလည်းမသိဘူး။ ဖွေးဥနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောရင်လည်း ဇာတ်စုံခင်းနေရဦးမယ်။ ဒီတော့ “ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး” လို့ပဲ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ရတယ်။ ဖွေးနု မိဘတွေက သူတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အဝတ်အထည်ရောင်းနေတာကို အရောင်းအဝယ်သမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ (သူတို့လည်း အရောင်းအဝယ်သမားမို့) မျက်စိကျ နေတာ။ ဖွေးနုနဲ့ သဘောတူတာဖြစ်မှာပါ။ နောက်မှ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်လည်း သူတို့ သဘောတူမှာပါ။ သူတို့ရဲ့ သမီးပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာဟာ သိပ်စိုးရိမ်စရာမလိုဘူးလို့ ကျွန်တော်ဖွေးဥကိုပြောမိတယ်။ ဖွေးဥကလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် “အစ်မကတော့ သူချစ်သူကို ကိုဇော်မြင့်နဲ့ ကွဲမှာကို သိကြောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သူကို မိဘတွေက ကိုနဲ့အတင်းစီစဉ်ရင် ငါ့ညီမလေး ချစ်သူကို လုယူသလိုဖြစ်မှာလည်း သိပ်စိုးရိမ်ရတယ်”

လို့ပြောပြီး သူရှေ့မှာတင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုတယ်လို့ ဖွေးဥက ကျွန်တော်ကို ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီ တော့ ဥတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စ လူကြီးတွေကို အမြန်ဖွင့်ပြောပြီး

အမြန်စီစဉ်မှကောင်းမယ်” “ ဟုတ်တယ်ဥ ဒါမှ ပြဿနာအားလုံး
အဆင်ပြေသွားမယ်” ဟုတ်တယ်။ ဒီအစီစဉ်က ရှဉ့်လည်းရောက်သာ ပျားလဲစွဲသာပဲ။
အထူးသဖြင့်တော့ နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ ဖွေးနုကို စိတ်ဆင်းရဲမယ့် ကိစ္စ
မကြုံစေချင်ဘူး။ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းလို့ အထစ်အငေါ့ ကလေးတစ်ခု
အဆင်ပြေသွားတာ။ အခြေအနေကြောင့် ဖွေးဥနဲ့ မြန်မြန်နီးရမှာကြောင့် ကျွန်တော်
လွှတ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အဲတုန်းက ဝမ်းသာလွန်းရင် လုပ်တက်တဲ့
ကျွန်တော်အကျင့်အတိုင်း နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်တိုက်ပဲ ညနေတိုင်း ချက်အရက်
သောက်လိုက်မိတယ်။ အရက်မူးတော့ ချစ်တဲ့ဖွေးဥနဲ့ တွေ့လိုက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့
ဖွေးဥနဲ့ တွေ့ဖို့ သတ္တိတွေလည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။
အမှန်က သတ္တိလို့အထင်မှားနေတဲ့ ဆင်ခြင် တုံတရားကင်းမဲ့မှုပါ။

ကျွန်တော်ဘယ်လောက် ဆင်ခြင်တုံတရား
ကင်းလိုက်သလဲဆိုရင်ကျွန်တော် အဝတ် အထည်ဝယ်ပြီး ပြည်ကအပြန်
အရက်သောက်ပြီး ညရှစ်နာရီလောက်ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ဖွေးဥတို့အိမ်ရောက်သွားတယ်။ လူမိုက်
ကံကောင်းလို့ဆိုရမယ်။ ရောက်တော့ သူတို့အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။
တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့အိမ်ဘေးက လှေကားကနေ
အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် တက်လာတယ်။ဒါပေမယ့် တက်နေရင်းပဲ သောက်ထားတဲ့
အရှိန်က တရိပ်ရိပ်တက်လာတယ်။ လှေကားထိပ်မှာ ထွန်းထားတဲ့မီးလုံးဟာ
ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ မှိန်လိုက်လင်းလိုက်ဖြစ်ပြီး ချာလပတ်လည်နေတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ထိပ်ကိုရောက် သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ခု
ကံကောင်းပြန်တာက ဖွေးဥ အိပ်ခန်းဟာ ပိတ်မထားဘူး။ စေ့ရုံစေ့ထား တယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိန်ပြီး အခန်းတံခါးကို တွန်းဝင်လိုက်တယ်။

ဖွေးဥကို အခန်းတွင်းက ဝပ်အားနည်းတဲ့ မီးရောင်နဲ့ အိပ်ယာထဲမှာ
လှဲနေတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်တွေ ရေကာတာကြီး ကျိုးပေါက်သလို

ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။

ဖွေးနု အလောင်းကိုကြည့်ရင်းက ခုကျွန်တော်တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်မိသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သတိရလိုက်တာကို မဟုတ်ဘူးလို့ထင်လိုက်ပြန်တယ်။ ဖွေးနုအလောင်းကို ဆက်ကြည့်နေတယ်။

ဖွေးနုခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ အခန်းထဲမှာ လေငြိမ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်ထားတဲ့ ပန်းတွေက ဝှေ့နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော် နှာခေါင်းထဲမှာ စံပယ်နံ့သင်းသင်းရနေတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကလည်း စံပယ်နံ့တွေရနေသလိုပဲ။

သူသေတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်စိတ်ရောကိုယ်ပါ အတွေးလွန်နေမိတယ်။ သူနဲ့ကကျွန်တော်ကို မိဘတွေက အတင်းပေးစားမှာကြောက်လို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်သွားရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖွေးနုသေရတဲ့ကြောင်းက တရားခံရှာလို့ မရဘူး။ တွေးလေ စဉ်းစားရခက်လေ အဖြေမပေါ်လေဘဲ။

ကျွန်မက ကိုယ်အစ်မအရင်းဆုံးရှုံးရတာ ဆိုတော့ သူတစ်ကာထက် ပိုပြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဝမ်းနည်းတာအပြင် တသသယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ကြေကွဲနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ကျွန်မချစ်သူ ကိုစောကျော်ရွှေ နဲ့ အစ်မချစ်သူ ကိုဇော်မြင့်တို့ကို၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအဖေ၊ အမေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွေ လိုအစ်မသေရတာ တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်နေမယ့်အစား ဘာကြောင့်သေရတာ လဲလို့ အကြောင်းစစ်မြစ် ကိုမြေလှန်ရှာကြည့်ချင်တယ်။ လောကမှာ အကြောင်းတရာမဲ့တဲ့ အကျိုးတရားဆိုတာ မရှိလို့လည်း ကျွန်မတို့ ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

ခုအစ်မသေရပြီ ဆိုတော့ သေရတဲ့အကြောင်းရင်း အမှန်တကယ်ရှိရမယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ဆုံးဖြတ်မိတယ်။

အစ်မဖွေးနုဟာ သူတကာထက်စိတ်နုတယ်။ စိတ်မခိုင်ဘူး။

ကြည်နူးလွယ်တယ် ဝမ်းနည်းလွယ် တယ်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းနည်းစရာနဲ့ကြုံရရင် နှစ်ရက်သုံးရက်မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်လို့မဆုံးဘူး။ အဲဒါ ကတော့ ကျွန်မကိုယ်တွေ့။ ဒါကြောင့်များ ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ အစ်မကို မိဘတွေကသဘောတူ ပြီး အတင်းပေးစားရင် အစ်မဟာ ကျွန်မချစ်သူကို လုယူလိုက်သလိုဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ သူသိပ်ချစ်တဲ့ ကိုဇော်မြင့်နဲ့လည်းရှင်ကွဲ ကွဲရမယ်ဆိုတာတွေကို တွေးမိလို့ တနံ့နံ့စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကိုခံစားရင်း အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာခံရမယ့် အလုပ်မျိုးကို မိုက်တိမိုက်ကန်းလုပ်လိုက်တာလား။

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီ ရက်တွေက

အိပ်ရာဝင်ချိန်တစ်ညမှာ အစ်မနဲ့ ကျွန်မ တို့အကြောင်းကို စကားမစပ်မိရင်းက “ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ခုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့အဖြစ်က သုဝဏ္ဏသာမ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် မြှားနဲ့အပစ်ခံရတာ ဟာ ကြေကွဲစရာမဟုတ်တော့ဘူးလေ ” “ ဘာဆိုင်လို့တုန်း ဟိုက ပါရမီအရင့်အမာကြီးလေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ အသည်းကို မြှားနဲ့ခွင်းလိုက်သလို

ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ မမကို မိဘတွေ သဘောတူရတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဇော်မြင့်နဲ့မမကလည်း ဟဲ...ဟဲ ”

ကျွန်မအပြောကြောင့် အစ်မက အိပ်ရာထဲက ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့

အပြုံးတစ်ဝက်နဲ့ မျက်နှာကို စောင့်ငဲ့ကြည့်တယ်။ နှုတ်ကဖွင့်မပြောပေမဲ့ “

ပြောရင်လည်းမြန်မြန်ပြောလိုက်ကြအေ ” ဆိုတဲ့ အမိပါယ်တွေက

သူ့မျက်နှာမှာပေါ်နေတယ်။ ကျွန်မက ကိုစောကျော်ရွှေ ပြည်ကို အဝတ်တွေအတည် တွေသွားဝယ်နေကြောင်း၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်မယ် ထင်ကြောင်း

အစ်မကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ရှင်းပြတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီ တုန်းက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတဲ့ အစ်မမျက်နှာ ဟာ လမင်းကြီးသာနေသလိုပါပဲ။ နောက်တော့-

“ ပြီးတော့လေ...”

လို့ အစ်မက စကားစတင်ခုကိုပြောရင်း ရှေ့မဆက်ဘဲနေတယ်။

ခုနက ပြီးတုံတုံ မျက်နှာဟာ တဖြည်းဖြည်းတည်လာတယ်။

ဝေရီမှုန်မှိုင်းသွားသလိုပဲ ပြီးတော့မှ အစ်မက-

“လာမယ့် တနင်္ဂနွေညနေမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေက မမကိုခေါ်ပြီး ကိုစောကျော်ရွှေတို့ အိမ်ကို သွားကြမလို့တဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကြောင်းလှမ်းဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညစာထမင်းစားကြဖို့တဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ လည်းပြောကြမှာပေါ့ အေ”

ပြောရင်း အစ်မအသံ တိတ်သွားတယ်။

သက်ပြင်းရှိုက်သံ တစ်ချို့လည်းကြားတယ်။ နောက်ဆုံး ‘ မမတော့ လိုက်မသွားချင်ဘူးအေ’ လို့ သူဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ‘ အို့... ခဏလေးတော့ ဟန်ဆောင်လိုက်ရမှာပဲ မမရယ်၊ လိုက်သွား လိုက်ပါ၊ ချက်ခြင်းကြီးတော့ မမကို ကိုစောကျော်ရွှေတို့ အိမ်မှာ မထားပစ်ခဲ့ပါဘူး ဟဲ့...ဟဲ့’ လို့ ကျွန်မက အရွန်းဖောက်ပြီးပြောလိုက်မှ အစ်မမျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲ အချို့တွေ့ရတယ်။ စိတ်သက်သာသွားတဲ့ပုံပါပဲ။

အဲဒီ တော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဒီနေ့ မနက်ဖြန်ဆိုသလို ပြီးပြေ သွားမယ့်ကိစ္စအတွက် အစ်မက ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ကိုကိုယ့် သေကြောင်းကြံစရာ ရှိမလဲ။

နောက်တစ်ခု အစ်မသေပြီလို့ သိတဲ့မနက်က ဆရာဝန်တွေမှတ်ချက်
တွေရဲ့ရဲ့စစ်ဆေး ချက်တွေ ရဲ့ ရဲ့စစ်ဆေးချက်တွေအရ အစ်မ ဟာ အိပ်ဆေးတွေ
အလွန်အကျွံသောက်ပြီး သေရ တာလို့ ဆိုတယ်။ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။
ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မပျော်ဖြစ်တက်တဲ့ အဖေသောက်ဖို့
ဆရာဝန် ထောက်ခံစာနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အိပ်ဆေးပုလင်းက အစ်မ အိပ်ယာဘေး
ရောက်နေလို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် အစ်မနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ခန်းတည်း၊ တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ
အတူအိပ်ကျတာပါ။ အဲဒီ နေ့က မှတ်မှတ်ရရ အစ်မ၊ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ
ကိုစောကျော်ရွှေ တို့အိမ်ကို ညစာ ထမင်း သွားစားရမယ်နေ။ ညနေပိုင်းရောက်တော့
‘ငါလိုက်မသွားချင်ဘူးအေရယ်၊စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ် နေတယ်၊ ပြီးတော့
ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငါရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်’ လို့ပြောလို့ ‘ အို့... မမ
ကလည်းခဏလေးပဲဟာ’ လို့ခဏကြာအောင် ဖျောင်းဖျနေရသေးတယ်။
ညနေခြောက်နာရီ ကျတော့ ကျွန်မ ထမင်းမြန်မြန်စားပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ လုပ်တယ်။
ရပ်ကွက်ထဲက ဗီဒီယို ရုံမှာ ဗီဒီယို ကြည့်ဖို့ပါ။

အစ်မကိုဖျောင်းဖျပြီး အဖေနဲ့အမေ အလစ်မှာ ကျွန်မ ဗီဒီယို ရုံကို
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဗီဒီယိုကြည့်ပြီး ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ အဖေနဲ့အမေ အိပ်တဲ့
အောက်ထပ်မှာ တံခါးပိတ် မီးမှိတ် ထားကြပြီ။ အပေါ်ထပ်က စေ့ထားတဲ့ တံခါးကို
တွန်းဖွင့်ပြီး ကျွန်မ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေတဲ့
အစ်မကို အခန်းမီးရောင် မှိန်မှိန်နှင့် တွေ့ရတယ်။

‘ ဟယ်... မမ မအိပ်သေးဘူးပဲ’ လို့ ကျွန်မက အဝတ်အစားလဲ
ရင်းပြောတော့ ဟုတ်တယ် အိပ်မပျော်လို့’ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မအသံက
တစ်မျိုးပဲ။ စိတ်တိုနေသလိုလို၊ ပွင့်အန်လုလု အဖြစ် တစ်ခုကို မျိုသိပ်ထားရသလိုလို။
နောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ဖျက်ခနဲ အစ်မ မျက်နှာ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။
ဟုတ်တယ်။ အစ်မ တစ်ခုခု စိတ်တိုနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မကျေနပ်စရာ သူရင်ထဲကို

စုပြုံရောက်ရှိနေတယ်။ ကျွန်မ ဒက်ခနဲ သိလိုက်တယ် ကိုစောကျော်ရွှေ တို့အိမ်မှာ အစ်မ မကျေနပ်စရာတွေ ကြုံခဲ့လို့...။

ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်မယ် လုပ်တုန်း--

‘ဟင်...တစ်အိပ်ရာလုံးလည်း စံပယ်ကုံးပြတ်တွေ ပြန့်ကျဲနေပါလား၊ အိပ်ရာတွေလည်း တွန့်ကြေလို့၊ သိပ်စိတ်မတို ပါနဲ့မရယ်၊ စံပယ်ပန်းလေးတွေ သနားပါတယ်’

‘တော်စမ်း ဖွေးဥ’

အစ်မ အသံဟာ မာဆက်ဆက်ကြီး။ အိပ်ရာပေါ်မှာရှိတဲ့ စံပယ်ကုံးပြတ်တွေဆီက စံပယ်နဲ့ တွေ့က ကြိုင်လို့သင်းလို့။ ကျွန်မ မျက်တောင်တွေ စင်းလာပြီ အိပ်ချင်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အိပ်ယာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးထိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက်လင်းတော့ ဟုတ်တယ် မနက်ကိုးနာရီထိ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အစ်မကို ကျွန်မက လှုပ်နှိုးရင်း အစ်မ အသက်မရှိတော့တာ ကျွန်မသိရတယ်။ အစ်မမသေခင်ညက နောက်ဆုံးအဖြစ်ပျက်ပဲ။ အစ်မရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို တွေးမရတဲ့ နောက်ဆုံးအစ်မဟာ ကိုစောကျော်ရွှေ တို့အိမ်မှာ အပြင်းအထန် စိတ်ထိ ခိုက်စရာ ကြုံတွေ့ရလို့ နှလုံးရောဂါသည် ပီပီ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ့်သူ သေကြောင်းကြံသွားတာ ပဲလို့ ကျွန်မ ကောက်ချက်ချမိတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေတို့ကပြောတော့ အဲဒီ ညက အစ်မက ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်ကို သူတို့နဲ့ လိုက်မလာဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထူးခြားတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက တွန့်ကြေနေတဲ့ အိပ်ရာ ခင်းတွေနဲ့ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး ပြန့်ကျဲနေတဲ့ စံပယ်ကုံးတွေပဲ။ ကျွန်မ မတွေးတက်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဲ့တဲ့ အကျိုးတရားဆိုတာ လောကကြီးမှာ မရှိဘူးလေ။

အပျိုမ (ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၃)

အသံတိတ် ကိုရယ်

အသံတိတ်ကိရိယာ

ဒါမျိုးတွေက ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဘဝလမ်းကြောင်း ဆိုးလွန်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ခါးပိုက်နှိုက်ဘဝ ရောက်နေတုန်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အမျိုးသမီး ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို နှိုက်ထားလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ နှိုက်ပြီးပြီးချင်း ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမယ်လုပ်တုန်း အမှတ်မထင် ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ချောလိုက်တာလို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာလည်း တော်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေးစကြတယ် ဆိုပါစို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး လို့ စောဦးတို့က ယူဆတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာ သူများအိတ်ထဲ ကငွေရအောင် မတရားသဖြင့် လုပ်ရတဲ့သူ၊ အဲငွေရအောင် လုပ်နေတုန်း လည်းကြောက်လန့် စိုးရိမ် စိတ်တွေနဲ့ အနည်းနှင့်အများ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသူပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ အမျိုးသမီးကလေး ချောတဲ့လှတဲ့အပေါ် စိတ်က ရောက်နိုင်မှာတုန်း ခံစားနိုင်မှာတုန်း။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ငွေရဖို့အတွက် ကိုယ်အလုပ်လုပ်မယ့် (ခါးပိုက်နှိုက်မယ့်) သူကိုင်ထား တာဟာ ခြင်းတောင်း ဒါမှမဟုတ် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်နေရင် အဲဒီ အိတ် ခြင်းတောင်း တွေထဲမှာ အခြားပစ္စည်းတွေရဲ့ အထားအသို ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်ကြိုဘယ်ကြားမှာရှိသလဲ ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နှိုက်မယ်သူရဲ့ ဘတ်(စ်)ကားစီးလာပုံ အနေအထားနဲ့ ခရီးသည်

အနည်းအများ ဒါတွေကို သတိထားဆင်ခြင်ပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ရလို့ အမြဲ
လိုလိုပါပဲ။ ကိုယ်နှိုက်လိုက်တဲ့သူ ဟာ

ယောက်ျားလား မိန်းကလေးလားဆိုတာ တောင်မသိလိုက်ပါဘူး။
အဟုတ်ပါ။ ငွေဇော ကြောင့်လေ။ ပြီးတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ရင်း
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငမ်းမိတယ် ဆိုတာ အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံနဲ့လဲ
ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်သက် အနုအရင့်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
စောဦးဆိုတဲ့ကောင်က အသက်သုံးဆယ်နည်းနည်းစွန်းလာပြီလေ။ ခါးပိုက်နှိုက်
အဲဒုစရိုက် လောကရဲ့ သဘာဝအရ အရက်၊လောင်းကစားနဲ့ အထူးသဖြင့် မိန်းမ
ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါ
မမြင်ဘူးမှူး မြစ်ထင်စရာမလိုပါ။

ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က မြောက်ဒဂုံအဝင် ဘေလီ
တံတားနားက ဂိတ်စထွက်တဲ့ ၄၁ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်အလုပ်ဖြစ်တယ်။
မိန်းကလေးဗျ။ ဒီလို ဘာလို့သိတုန်းဆိုတော့ သူလက်ဆွဲခြင်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို
နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ချက်ခြင်း ပဲ မင်္ဂလာဈေးမှတ်တိုင် မှာ ကျွန်တော်ဆင်းတော့ သူလဲ
ရုတ်တရက်ဆင်းလိုက်လို့ သူကိုကြည့်လိုက်မိ သတိထားလိုက်မိလို့ပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ စောဦးတို့ အဲဒီ မိန်းကလေးကို မြင်ရပြီး တကယ်ပဲ
ခိုက်သွားရတယ်လို့ ပြောမယ် ထင်လို့လား။ ဟင့်အင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သာမန်ပါပဲ။ တစ်ခု ဝန်ခံရမှာက အမျိုးသမီးက ကြည့်လို့တော့
အကောင်းသားဗျ။ အသက်တော့ နှစ်ဆယ်တော်တော် စွန်းပြီး
သုံးဆယ်လောက်ရှိမှာပါ။ ပြီးတော့ အသားစိုစိုဝင်းဝင်းကလေးနဲ့
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ယောက်ျား တကာရင်ဖိုစရာပါ။ အင်း...
ဒီလောက်ပဲစိတ်ထဲမှာ အမှတ်သညာဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးလမ်း လမ်းလျှောက်သွားတဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ကို ကျွန်တော် မြန်မြန် လျှောက်သွားလိုက်တာ ခဏချင်းပဲ အဲဒီ
အမျိုးသမီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်

အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ပြဿနာစတာက ကျွန်တော်အိမ်ရောက်မှပါ။ လှိုင်သာယာမြို့ မီးခွက်ဈေးနားက ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး လွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်လာတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက် တယ်။ အိတ်က မိန်းမကိုင် အိတ် ပုံမှန်အရွယ်စားဖြစ်ပေမယ့် တော်တော်ဖောင်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေတွေချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်တဲ့အတိုင်း အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖွင့်ပြီးသား စာအိတ်နှစ်စောင်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်နဲ့ ငွေကတော့ တစ်ထောင်တန် အသစ်ချပ်ချွတ် ငါးရွက် အပါအဝင် နှစ်ရာတန် တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူအချို့ ကိုတွေ့ရတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ နည်းပေမယ့် နေ့တွက်နဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မဆိုးလှပါဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မိသားစုနည်းတယ်။ လူပျိုညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ အမေ မုဆိုးမကြီး ပဲရှိတယ်။ အမေက မီးခွက်ဈေးမှာပဲ ပျံကျ ဈေးရောင်းတယ်။ ညီလုပ်သူက ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခု မှာအလုပ်ကြမ်းဆိုပါတော့ ဒီတော့ တစ်နေ့ ငွေတစ်ထောင်လောက်ဆိုရင် ထမင်းစားလို့ ရပါတယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်ရငွေကိုလည်း အမေ့ကို ဘုံပေါလအော မပေးရဲဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ် လုပ်တာ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ စာရေးလုပ်တယ်လို့ဆိုထားတော့ အမေကျွန်တော် အပေါ် သံသယဝင် မှာလည်းစိုးရသေးတယ်။

ညကျတော့ အိမ်နားက ဗီဒီယိုရုံမှာ ဗီဒီယိုကြည့်အပြန် မအိပ်ချင် သေးတာနဲ့ အိပ်ရာဘေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ကိုင် ကြည့်မိတယ်။ ခါတိုင်းတော့ ဒီလို နှိုက်ရာပါ ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အိတ်ကလေးက သားရေ အစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်

အကောင်းစားအိတ်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဘိုင်ကျရင် ရောင်းစားဖို့ စိတ်ကူနဲ့
မပျောက်ဖျက်ပဲ ထားတာပါ။

အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ စာအိတ်နှစ်အိတ် က ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ပေါ်
ဒေါက်ခနဲ ကျလာတယ်။ ဘာတွေများလည်းလို့ အပျင်းပြေ ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်နှင့်
စာအိတ်တစ်အိတ်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက် တော့ စုစုခင် အမှတ်(. . .) ရွှေစွန်ညှိလမ်း၊
အေဝမ်းခြုံ၊ ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်း လို့လိပ်စာတွေ့ရပါတယ်။ အတွင်းကစာကို ကျွန်တော်
ထုတ်ဖတ်ကြည့်တယ်။ ဟိုး ရွှေဘိုက သူရဲတက္ကသိုလ်တုန်းက ကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်း မာမာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက စုစုခင်ဆီ ရေးထားတဲ့စာပါ။ မာကြောင်း
သာကြောင်း သတိရကြောင်းနဲ့ သီတင်းကျွတ်ရင် ရန်ကုန်ကို လာခဲ့မယ်အကြောင်း
ရေးထားတာပါ။ ကျွန်တော် အတွက် အကြောင်းမထူးဘူး အပျင်းမပြေပါဘူး။

ဒါနဲ့ မီးပိတ်ပြီးအိပ်မယ်လို့ ဖျက်ခနဲ စိတ်ကူးပြီးမှ နောက်တစ်အိတ်ထဲက
စာကို ဖတ်ကြည့် လိုက်ပါအုံးမယ်လို့ စိတ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စောင့်ကို
ထုတ်ဖတ်လိုက်တယ်။

စုလေး

မောင် ဆယ်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် စုလေးနဲ့
မောင်အသဲနှင့်အောင်ချစ်ကြပြီးမှ အခုဆို စုလေးနဲ့မောင်မတွေ့ရတာ
ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်သွားပြီးနော်။ ဒါပေမယ့် မောင်တို့ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံကြပြီး
စုလေးနဲ့ မောင် ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းသွားကြမယ်ဆိုတာ မောင်တော့
တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေပါတယ်။ စုလေးလည်း မောင်ကိုယုံမှာပါ။ စုလေးရေ
မောင်ပေးတဲ့စာတိုင်း မင်းပို့ ပေးလို့ စုလေးဓာတ်ပုံတွေကိုတော့ ခြောက်လတစ်ကြိမ်
မောင်မှန်မှန်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စုလေးရဲ့ ရုပ်အပြောင်းအလဲ အခြေအနေကို
မောင်သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ ဟိုတုန်းကလို စုလေးဆီကို
စာမှန်မှန်မရေးနိုင်တဲ့အပြင် မောင်ဓာတ်ပုံ တွေကိုလည်း မပို့နိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ စုလေးရယ် နှလုံးရောဂါသည် မေမေ ကမောင်ကို
သူ့အနားက လုံးဝအခွာမခံဘူး။ တစ်နေ့လုံး မောင်ကို အမြဲသတိထားကြည့်နေတယ်။
ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံပို့နိုင်အောင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ အချိန်တောင် မောင့်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။
မပို့နိုင်တာဆိုရင် နှစ်နှစ်ကျော်သုံးနှစ်လောက်တောင် ရှိသွား ပြီထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့
ငွေကိစ္စ စုလေး မောင်ဆီကို တစ်လတစ်ကြိမ် ပို့နေကျ ငွေမပို့တာ နှစ်လ ရှိပြီနော်
မောင်သူငယ်ချင်း လိပ်စာအတိုင်းပို့ရင် စိတ်ချရမှန်း သိလျက်နဲ့ ငွေမပို့တာဟာ
အခက်ခဲတစ်ခု ရှိနေလို့ဆိုတာ မောင် ခွင့်လွှတ် နားလည်ပါတယ်။

မောင်ဟာ လူဖြစ်ကတည်းက ကံဆိုးသူပါကွယ်။ ခုလဲ
တစ်ခါထပ်ပြီးကံဆိုးရပြန်တယ်။ သိတဲ့ အတိုင်း တစ်ညမှာ ဦးလေး ဦးကျောက်ခဲ
မူးပြီးပြန်လာလို့ မောင်က အပေါ်ထပ်ကို တွဲခေါ်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး
လှေကားထိပ်က လှေကားရင်းထိ လိမ့်ကျသွားကြတယ်။ ဦးကျောက်ခဲက ဘာမှ
မဖြစ်ပေမယ့် မောင်မှာတော့ လှေကားလက်ရမ်းနဲ့ ခိုက်မိပြီး၊ မျက်နှာတစ်ခု
လုံးစုတ်ပြတ်သွားတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း ငါးချက်တိတိ ချုပ်ရတယ်။
မေးရိုးကျိုးသွားတယ် ထင်တယ်လို့ မြို့ဆေးရုံက ပြောတယ်။ ရန်ကုန် ကို
သွားပြဖို့လည်း အကြံပေးတယ်။

အင်းအဲလို ကံဆိုးရာကပဲ ကံကောင်းသွားတယ်လို့ဆိုရမယ် စုလေးရေ၊
မောင်ဒဏ်ရာကို ရန်ကုန်ကိုသွားပြဖို့ မေမေက သဘောတူတယ်။ ဦးကျောက်ခဲ
နဲ့အတူ သွားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ မောင်ပြောမယ်နော် ဒီလ ဇွန်လ ၁၂
ရက်နေ့မှာ မောင်တို့ ရန်ကုန်ကို ရောက်မယ်။ လှည်းတန်းက သီတဂူတည်းခိုခန်း
မှာတည်းမယ်။ ၁၃ ရက်နေ့ နာမည်ကြီးဆေးခန်းတစ်ခုခု မှာ မောင် ဒဏ်ရာတွေ
သွားပြမယ်။ ၁၄ ရက်နေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီနဲ့နှစ်နာရီ ကြားမှာ စုလေးတို့
ရှစ်မိုင်နားမှာ ရှိတဲ့ ဂျန်းရှင်းအိတ်အောက်ထပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
မောင်နဲ့စုလေးတို့ တွေ့ကြမယ်။ မောင်ဆီ က ဓာတ်ပုံတွေလည်းမရ
မတွေ့မမြင်ရတာ လည်း ကြာပြီဆိုတော့ စုလေး မောင့်ကို မှတ်မိမလားမသိဘူး။

ဒါပေမယ့် မောင်မှန်း သိသာနိုင်တဲ့ အမှတ်အသားတွေကို
မောင်ပြောပြမယ်။ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပတ်တီးတွေ
စည်းထားတယ်။ အညိုရောင် ယောလုံချည်နဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်
အင်္ကျီ လက်တိုကို ဝတ်ထားမယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း မောင်စီးနေကျ ကတ္တီပါ
ဖိနပ်ကျောက်စိမ်းရောင် စီးထားပြီး ကိုင်နေကျ အနက်ရောင် ပိုက်ဆံအိတ် တစ်လုံး
ကိုင်ထားမယ်။

ဒီလောက်ဆို စုလေး မောင်မှန်း သိလောက်ပါပြီ အဲဒီ နေ့ မောင်ချိန်းတဲ့
နေရာ ချိန်းတဲ့ နာရီ အတိုင်း စုလေး ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာပါ။
တည်းခိုခန်းမှာ ဦးကျောက်ခဲ ကြီးကို မူးအောင် တိုက်ထားခဲ့ပြီး မောင်လည်း
မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ့်။ မောင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖို့ အတွက်
ရဲခဲလှတဲ့အခွင့်အရေးမို့ပါ။ ပြီးတော့ နှစ်လစာ ငွေ ခြောက်သိန်းကိုလည်း လုံခြုံတဲ့
အိတ်တစ် အိတ်နဲ့ ထည့်လာခဲ့ပါ။ အဲဒီ ငွေတွေဟာ မောင်တို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်
ဘယ်လောက်အရေး ပါလည်း စုလေးသိပါတယ်နော်။

စုလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့
အောင်စိုမြိုင် (ကူမဲမြို့)

ကျွန်တော်အားလုံးကို စိကာစဉ်ကာ စုန်ကာဆန်ကာ စဉ်းစားပြီးပြီ၊
ဒီအလုပ်လုပ်ရင်း အမှားအယွင်း ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုရှိသွားလို့ ကတော့
ကျွန်တော်ဟာ ရိုက်မှု၊ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာမှုနဲ့က ထောင် နှစ်အနည်းနည်းကျမယ်။
အဲ တကယ်လို့ အစီစဉ်အတိုင်း ချောချောမွတ်မွတ် ဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော်
အိတ်ထဲကို ငွေခြောက်သိန်း အလွယ်ကလေးနဲ့ ရောက်လာမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။

နောက်ပြီး ဆယ်ရေးတစ်ရေးဆိုသလိုပဲ တစ်ခုပဲ

ကျွန်တော်တွေ့ထားပါတယ်။ စုစုခင်ဟာ အခက်ခဲတစ်ခုကြောင့် ငွေခြောက်သိန်းကို သူမနဲ့အတူ ယူမလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဘာအရေးလည်းဗျာ ဒီတော့ ကျွန်တော်မှာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတာ ပေါ့ ကံကောင်းရင် ဖူးစာတောင်ဆုံနိုင်သေးတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေလည်း ကျွန်တော် အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်။

သီတဂူ တည်းခိုခန်းအောက်ထပ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲကို ရောက်ချိန် အခန်းထိပ်မှာရှိတဲ့ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၁၁နာရီခွဲပြီ တစ်ဆက်တည်း တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးပွဲကြည့်လိုက် ရင်ပဲ အခန်းညာဘက်ထောင့်မှာ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့သူကို ချက်ခြင်းတွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့စားပွဲနဲ့ စားလွယ်ခုတ်ကျကျ စားပွဲအလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်တယ်။ စိတ်နည်းနည်း ရဲတင်းဖျက်လတ်သွားအောင် စားပွဲထိုးကို ရမ်နှစ်ပတ် မှာလိုက်တယ်။ စားပွဲထိုးချပေးလာတဲ့ အရက်ကို ရေနင့်မျှတအောင် ရောပြီးတော့ အာလူးကြော် ကိုမြို့ရင်း သူတို့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

တစ်မျက်နှာလုံး ပတ်တီးတွေစည်းထားတဲ့ စုစုခင်၏ ရည်းစားအောင်စိုးမြိုင်ကို ကျွန်တော် အဓိက သတိထားပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကံကောင်းသွားပါတယ်။ အသက် ကကျွန်တော်အရွယ် သုံးဆယ်ကျော် ပြီးတော့ အသားလတ်ပုံချင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ အရပ်မောင်းလည်း တူတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ပိုကျေနပ်သွားတာက အောင်စိုးမြိုင်ဆံပင် ပုံစံနဲ့ ဆံပင်ဘယ်ဘက်ခွဲပုံချင်း ကျွန်တော်နဲ့ သွားတူနေတယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ လန်ဒန် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဗူးထဲက ထုတ်သောက်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူလက် နှစ်ဘက် စလုံးမှာ နာရီပတ်မထားဘူး။ စုစုခင်နဲ့တွေ့ရင် ဒီလို အသေးဖွဲ့လေးတွေကအစ အမှားအယွင်းမရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ရမ်နှစ်ပတ်ကုန်ခါနီး မှာ ဦးကျောက်ခဲ တော်တော်မူးနေပြီ။

ယိမ်းခါနေအောင် မဟုတ်ပေမယ့် အရက်မူးသံ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဦးကျောက်ခဲစကားပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အရက်နည်းနည်းယူပေးဖို့ ပြောနေသေးတယ်။ အကြံသမားအောင်စိုးမြိုင်က ကောင်တာဘက်ကိုလှည့်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီနှစ်ပတ်ကုန်ရင်တော့ ဦးကျောက်ခဲ ဒေါင်ချာစိုင်းသွားတော့မှာ ကျိန်းသေပဲလို့ ကျွန်တော်တွက်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ အရက်ကို အချိန်ဆွဲသောက်ရင်း သူတို့ဝိုင်းအသိမ်းကို စောင့်နေလိုက်တယ်။

ထပ်ကံကောင်းသွားပြန်တယ်။ ပွဲသိမ်းမြန်သွားအောင် ဦးကျောက်ခဲဟာ စားပွဲထိုးချလာပေးတဲ့ အရက်ဖန်ခွက်ထဲကို ရေသန့်ဗူးထဲက ရေတွေ အပြည့်လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အရက်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်တယ်။

ဒီအမူအရာလက္ခဏာဟာ သေသေချာချာမူးပြီးလို့ နားလည်လိုက်တဲ့ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ သူတို့စားပွဲက ကျသင့်ငွေကို ချက်ချင်းရှင်းတယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကထဲ ဦးကျောက်ခဲကိုတွဲပြီး စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်ကိုထွက်လာတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ညာဘက်မှာရှိတဲ့လှေကားကနေ တည်းခိုခန်း အပေါ်ထပ်ကို သူတို့တက် သွားကြတော့ ကျွန်တော်နောက်ကနေ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်လိုက်လာတယ်။ လွယ်ထားတဲ့လွယ်အိတ် ထဲကိုကျွန်တော် လက်နဲ့နှိုက်ကြည့်တယ်။ သားရေပြားနဲ့ သေသေချာချာ ပတ်စည်းထားတဲ့ သံတုတ် တစ်ချောင်းက အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်။ သူတို့ တည်းခိုခန်းအဝ ကတံခါးကို တွန်းဝင်သွားမှ ကျွန်တော်က လှေကားထိပ် ရောက်အောင်ပြေးတက်လာတယ်။ သူတို့လိုပဲ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်း ကိုဝင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန် ကောင်တာစားပွဲရှေ့ကဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းတွေဆီ သွားနေတဲ့သူတို့ကို တွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့နောက်ကလိုက်လာတုန်း ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့

သူကကျွန်တော်ကို ဘယ်ကိုလဲဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းမောကြည့်တယ်။
ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရှေ့က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

ကောင်တာက လူတွေက ဘာမှမပြောဘူး။ ဆက်လျှောက်လာရင်း
ကျွန်တော်အိပ်ခန်းမတွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်စိုးမြိုင်နဲ့ဦးကျောက်ခဲတို့
နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်သွားကြ တာမြင်ရတယ်။
ကျွန်တော်အချိန်မဆိုင်းတော့ပါဘူး။ အမူးသမားကို အိပ်ရာပေါ်တွဲခေါ်နေရလို့
အတွင်းက ပြန်မပိတ်သေးခင် ဖြိုးဖြိုးဖျက်ဖျက် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်
သူတို့ အိပ်ခန်းထဲ လိုက်ဝင်လိုက်တယ်။

သေချာပါတယ်။ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့
သံတုတ်ရိုက်ချက်ကြောင့် ဦးကျောက်ခဲနဲ့ အတူ ညမိုးချုပ်အချိန်အထိ လောကကြီးနှင့်
အဆက်ပြတ် နေမှာပါ။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်တော် တက္ကစီကား
တစ်စီးကိုတားတယ်။ ကမာရွတ် မယ်ဇီကုန်းကိုသွားတယ်။ ပြီးတော့ ရှစ်မိုင်
ဂျန်းရှင်းအိတ်ကို ဆက်သွားမယ်လို့ပြောတယ်။ မယ်ဇီကုန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့
အလုပ်လုပ်ဖက် တစ်ဖက်လပ် မြရွှေရှိတယ်လေ။ သူက ခါးဘဝ မရောက်ခင်
ရန်ကုန်ထဲက ဆေးတိုက်တစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာ ရတဲ့လူနာတွေအတွက်
ဆေးထည့်ပေးရတဲ့ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်။

စန္ဒာမြိုင်ရုပ်ရှင်ရုံဟောင်းဘေးက သံလမ်းအတိုင်းဝင်လာပြီး
ခဏကြာတော့ ကားကို မြရွှေအိမ် ရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းတယ်။ ကားသမားကို
မိနစ်ပိုင်းပဲကြာမယ် ပြောပြီး မြရွှေအိမ်ထဲ ဝင်လာတယ်။ မြရွှေကို
အခန့်သင့်တွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်တော် စီစဉ်ခိုင်းထားတာတွေလည်း
အပြည့်စုံလုပ်ထားတယ်။ အဆင်သင့်တွေ့ရတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေဟာ

အောင်စိုးမြိုင် စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က သူ့အဝတ်အစားတွေကို
လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စီးလာတဲ့ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး အသင့် ရှိနေတဲ့
ကျောက်စိမ်းရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို စမ်းစီးကြည့်တယ်။ အိုကေလို့ ကျွန်တော်နှုတ်က
ရွတ်လိုက်ချိန်မှာ မြေရွေက သူ့အိပ်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကို
ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဂလက်ဇီနို့မှုန့် ဗူးဟောင်းတစ်ခုကို ယူလာပြီး ဗူးထဲကဂွမ်းလိပ်တွေ
ပတ်တီးတွေထုတ်တယ်။ ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲကြာတယ်။
ဂွမ်းစတွေကို မျက်နှာပေါ်နေရာအနှံ့တင် ပလာစတာတွေကို
ကတ်ကြေးတွေနဲ့ဖြတ်ပြီး လျှောက်ကပ်လိုက်တာ ကျွန်တော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး
ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားတာကို သူ့ဧည့်ခန်းထဲက ဗီရိုကြီးရဲ့မှန်ထဲမှာတွေ့လိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့ ယောက်ျားလက်ကိုင်အိတ်ကြီးကြီး တစ်လုံးကို လာပေးရင်း “
မင်းပေးတဲ့ငွေ တစ်သောင်း ပစ္စည်းတွေရတာ ကုန်ပြီနော် အလုပ်ဖြစ်ရင်
ဘော်ဒါကြေးလည်း လာဦး” လို့ ကျွန်တော် အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ငွေတစ်ချို့ကို
လက်ကိုင် အိတ်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ရင်း ပြောရတယ်။

ကားသမားဆီရောက်တော့ ချက်ချင်း ကျွန်တော်ကို
ဖြစ်ပေါ်လာသောပုံကို “ဟင်” လို့ အာမေဌိတ် သံထွက်ပြီး ကျွန်တော်ကို
အကဲခတ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်း ‘ကျွန်တော်မျက်နှာမှာ
ထုံကျဉ်တဲ့ရောဂါရှိတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မြန်မာဆေးဆရာနဲ့ ဆေးပတ်တီး
လာစည်းရတာ ’ လို့ ခပ်တည်တည်ဖြေလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကပဲ
‘ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီးလဲဗျ’ လို့မေးလို့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲပြီဆိုတာ ကားသမားဆီက
သိလိုက်ရတယ်။

ဂျန်းရှင်းအိတ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ အနီးနားက
ဆေးလိပ်ဆိုင်မှာတစ်ဆိုင်မှာ လန်ဒန် တစ်ဗူး ဝယ်လိုက်ရသေးတယ်။ နောက်တော့
ဂျန်းရှင်းအိတ်မြေညီထပ်က ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး
လူတွေပြည့်နေအောင် မများပါဘူး။ ကျိုတို့ကျဲတဲပါ ထိုင်ခုံအလွတ်တွေလည်း

ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က စားပွဲအလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခဏနေတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်နဲ့ ယူနေကြတာတွေ့လို့ ထိုင်ရာကထပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သွားယူရတယ်။ ကော်ဖီ သောက်ဖို့ ရေနွေးတစ်ခွက်ရယ်၊ နက်စ်ကော်ဖီတစ်ထုပ်ရယ် ပလပ်စတစ်နဲ့ ထည့်ကပ်ထားတဲ့ သကြား အထုတ်ကလေးတစ်ထုပ်ရယ်ရတယ်။ ကိုယ့်စားပွဲရောက်တော့ ကော်ဖီဖျော်ရင်း ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်မငြိမ်သလို ဖြစ်လာတယ်။ ကားတွေပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တုန်းကတောင် ဒီလိုခံစား ချက်မျိုး မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းရင်း ကော်ဖီဆိုင်အနံ့ မျက်လုံးပေ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စုစုခင်ကို ရှာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တုန်းက တစ်ခါသာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ စုစုခင်ကို မျက်လုံးထဲမှာ မှန်းဆလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ စုစုခင် အရွယ် မိန်းမပျို သုံးယောက်ကိုတွေ့ပေမယ့် စုစုခင် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ရင်း အိတ်ထဲက စီးကရက်ဗူးကိုဖောက် တစ်လိပ်မီး ညှိသောက်နေလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆိုင်နံရံမှာရှိတဲ့ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီဆယ်မိနစ်ရှိပြီ လာတော့မှာပါ လာရင်သိသာထင်ရှားလှတဲ့ ကျွန်တော်ပုံကိုတွေ့ရမယ်။ စုစုခင် ကျွန်တော်စားပွဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာမှာလို့လည်း ကျွန်တော်စိတ်တင်းတွေးလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက လူတစ်ချို့ဆိုရင် တစ်မျက်နှာလုံး ပတ်တီးစည်းထားတဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်းထူးဆန်းသလို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ စိတ်လည်း အထိုက်အလျှောက် ငြိမ်သက်သွားအောင် အပြောအမှားအယွင်းလည်းမရှိအောင် သူနဲ့တွေ့ရင် ပြောရမယ့် စကားတွေကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အစီစဉ်ချနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းဖြည်းဖြည်းငုံပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ယူသောက်လိုက်တယ်။

“မောင်ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားရာက မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း စကားမပြန်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ပြီး မိန်းမောသလို ဖြစ်သွားတယ်။ လှလိုက်တာ စုစုခင်ဟာ ကားပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တုန်းကထက် ဆယ်ဆပိုလှနေတယ်။ ဆံပင်က ခုတော့ ကုပ်သဲ ကလေးနဲ့ ပြီးတော့ မိတ်ကပ်နဲ့ အလှပြင်ကိရိယာတွေရဲ့ အစွမ်းကြောင့် သူမျက်နှာဟာ နှင်းဆီဖူးကလေးတစ်ငုံလို့ ပြည့်ဖြိုးဝင်းပနေတယ်။

သူအလှကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေတုန်းပဲ စုစုခင်ဟာ သူလက်ထဲမှာဆွဲလာတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးတစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ စုစုခင်ဟာ အခုလိုအနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတာ တောင် သူရည်းစား အောင်စိုးမြိုင်လို့ လုံးဝထင်နေပြီး သတ်မှတ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို အေးအေးဆေးဆေး နှုတ်ဆက် စကားဆိုပြီး ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တာ။ နောက် သူနဲ့ပြောမယ့်စကားတွေသာ အမှားကင်း အောင် ကျွန်တော်ပြောနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆက်တွေးနေလိုက်တယ်။

“ဘဏ်မှာငွေထုတ်တာ နည်းနည်းကြာသွားလို့ မောင်ရေ အင်း... တစ်နာရီတောင်ခွဲသွားပြီ နော်”

လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း စုစုခင်ကပြောတယ်။

“ကိစ္စမရှိဘူး စုလေးရယ်၊ မောင်ရောက်တာလည်း မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲရှိသေးတယ်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် စုစုခင် နှုတ်က အံ့ဩသံထွက်လာပြီး ပြူးဝိုင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ကိုစူးစိုက်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲက

ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာအပြောမှားသွားပါလိမ့် အကြည့်နဲ့ စုစုခင်ကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ စုစုခင်က ခဏကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းက-

“တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ မောင်ဟာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက စုနဲ့ချိန်းရင်း ချိန်းတဲ့ နေရာကို အမြဲတမ်း အချိန်စောရောက်တက်တဲ့လူ အနည်းဆုံး တစ်နာရီတော့ စောရောက်နေကျ ဒီထက်သာပိုရင်ပိုမယ်နော်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ တုန်းက စုလေးက မောင်ကို ချိန်းထားတဲ့နေရာကို စုလေး ထက် အချိန်စော အရောက်ဦးလို့ ကိုစောဦး လို့တောင် နောက်ပြောင်ခေါ်ခဲ့တာလေ မှတ်မိလား၊ အခုတော့”

“ဪ စုလေးရယ်၊ အသက်တွေကလည်းကြီးလာတော့ သောကတွေလည်း များလာလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ် မျက်နှာကလည်း ဒဏ်ရာတွေက တော်တော် အခံရခက်နေလို့ နာရီတွေကို မောင်မေ့လျော့ကုန်တာ ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ ဒီလိုပြောမှ စုစုခင်ဟာ နှင်းဆီငုံတစ်ငုံ ပွင့်လာသလို သူ့နှုတ်ခမ်း ကလေးကို မပွင့်တစ်ပွင့်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြတယ်။ အား တော်ပါသေးရဲ့ ရင်ထိတ်မိသလို အခြေအနေဆိုး မဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများ တစ်ချိန်က သူရည်းစား အောင်စိုးမြိုင် လို ကျွန်တော်နှင့် နာမည်တူ ကိုစောဦးလို့တောင် ခေါ်ခဲ့ဘူးသတဲ့။

“စုလေး တစ်ခုခုသောက်ဦးလေ၊ အအေးလား ကော်ဖီလား။ မောင်သွားယူပေးမယ်”

“ကော်ဖီပဲလုပ်ပါ မောင်ရယ်”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထပြီး ကော်ဖီသွားယူနေချိန်မှာ ကျွန်တော်စိတ်တွေကို အပြင်းအထန်လုပ်ပေး နေတယ်။ စုစုခင် ယူလာတဲ့

စားပွဲပေါ်က ငွေခြောက်သိန်းတန် အိတ်ကြီးကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ယူပြီး စုစုခင်နဲ့ အမြန်လမ်းခွဲကြဖို့ ဟုတ်တယ်။ စုစုခင်နဲ့ ကျွန်တော်ကြာရှည်လေးမြင့် စကားပြော နေရင် သူနဲ့ အောင်စိုးမြိုင်တို့ဘဝ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း အတိတ်အကြောင်း တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်တော်မသိတဲ့ အကြောင်းတွေပါလာနိုင်တယ်။ ဒီအခါမှာ အမှားအယွင်းအထစ်အငဲ့တွေ ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းအမှားကြောင့် ငွေခြောက်သိန်း အလဟဿ ဆုံးရှုံး သွားနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲပြန်ရောက်တော့ စုစုခင်ဟာ လက်က ကော်ဖီထုပ်ကို ဖောက်မယ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော်ကို ငေးကြည့်နေမိတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်သူကို တစ်ခုခုပြောမယ်ကြံရင်း ကျွန်တော် အဖြစ်က မပြောလေ ကောင်းလေမို့ သူကိုတစ်ချက်သာ ဖျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်လိုက်တယ်။

“အိတ်ထဲမှာ နှစ်လစာ ငွေခြောက်သိန်း စုလေးယူလာတယ် မောင်၊ ဒီငွေပါဆိုရင် မောင်ဆီ ကို ငွေပို့ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်လရှိသွားပြီလဲ၊ မောင်မှတ်မိလားဟင်”

“မောင် စာရင်းအတိအကျ လုပ်ထားပါတယ်ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ပါးစပ်က သဘာဝကျစွာ အဆင်ပြေပြေ ထွက်သွားတယ်။

“အင်းပါလေ စုလေးမှတ်ထားတာတော့ ခုနှစ်လလား၊ ရှစ်လလား မသိဘူး၊ မောင် စာရင်းအတိအကျ မှတ်ထားရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ကဲ အဲဒီ တော့ စုငွေတွေကို ယူသွားပြီး မောင်ပြန်တော့မှာလား”

ဖွာထုတ်လိုက်တဲ့ စီးကရက်မီးခိုးတန်းကို ငေးကြည့်ရင်းက စုစုခင်ကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲက ဟုတ်တယ်၊ ပြန်မယ်၊

တော်တော်ကြာကြာ ဦးကျောက်ခဲကြီး အိပ်ရာက နိုးလာရင် ခက်နေမယ်၊
တည်းခိုခန်းမှာ မောင်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း သူက မောင့်မေမေ
ကိုပြန်ပြောနေရင် ဒုက္ခလို့ ကြံလိုက်ပေမယ့် နှုတ်က ဘာစကားမှထွက်မလာဘူး၊

ဒီခဏမှာ ကျွန်တော်ကို စုစုခင်ကလည်း ပြန်ကြည့်နေတယ်။
စုစုခင်အကြည့်ဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် စိတ်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း
မပြောသာလို့သာ မပြောဘဲ စိတ်ထဲထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ အများကြီး
ယှက်သန်းနေတယ်။ စာထဲကအတိုင်းဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီပဲ။
အခုလိုနှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီပဲ။

“ကဲပါလေ မောင့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ သိပ်များနေရင်လည်း
မောင်ပြန်ပါတော့၊ စုလေးလည်း ပြန်မယ်”

“စုလေး”

“ပြောပါ မောင်”

“မောင်အချိန် ရပါသေးတယ်”

ကျွန်တော် ဒီစကားကို အမှတ်မထင် ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ပါဘူး
ကျွန်တော်ခံစားချက်ကိုက ဒီအတိုင်း ရှိနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငွေခြောက်သိန်းကို
ခဏမေ့သွားသလိုပဲ သူမျက်ဝန်းမှာ တွဲခိုနေတဲ့ နူးညံ့စူးရှတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေက
အခိုးငွေတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလာပြီး ကျွန်တော်ကို
လာရိုက်ခတ်နေတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ငွေခြောက်သိန်းမရှိတော့ဘူး။
ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မခံစား ဘူးတဲ့ ဝေဒနာအချို့က
တိုးခွေလှုပ်ရှားနေတယ်။

“ဒါဖြင့် ညနေကျမှ ပြန်ရောက်မယ့်အကြောင်း အိမ်ကို စုလေး
ဖုန်းဆက်လိုက်အုံးမယ်”

ပြောပြီး စုစုခင် ဖုန်းရှိတဲ့ ငွေသိမ်းကောင်တာဆီကို သွားတယ်။

ကျွန်တော်ကို လူရောငွေပါကြိတဲ့ လောဘကြီးလွန်းသူ၊ ယုတ်မာပက်စက်သူလို့ ထင်ကြမလား။ ကျွန်တော် ကျမ်းကျိန်ပြီးဆိုဝံပါတယ်။ ငွေခြောက်သိန်းနဲ့ စုစုခင်ကိစ္စက တစ်ခြားစီပါ သက်သက်စီပါ။ လောဘနဲ့ငွေခြောက်သိန်းကို ရဖို့ ကြံရင်းက စုစုခင်နဲ့ ကြုံကြိုက်လာရလို့ ရင်ထဲမှာ ဝုန်းခနဲ့ ပေါက်ကွဲလာရတဲ့ ချစ်စိတ်သက်သက်ပါ။ ငွေခြောက်သိန်းကို ကောင်းကောင်းလဲဝံပါတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်မို့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး ပြောရင်တော့ ကျွန်တော်အကျိုးပေးပေါ့လေ။

ဖုန်းပြောပြီး ရောက်လာမှ စုစုခင်က ကော်ဖီကို စသောက်တယ်။

သူမျက်လုံးတွေက ခုနက ထက် ရွန်းလဲ့တောက်ပလာတယ်။ သူပြောစကားသံတွေက ပိုပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်သူ့ကို စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြည့်မဝနိုင်သလို ငေးကြည့်မိနေတယ်။

“အဲဒီ တော့ စုလေးတို့ ဘယ်သွားမလဲ မောင်”

“တက္ကစီတစ်စီးငှားကြမယ် တစ်နေရာရာကို သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဒီလိုပြောတော့ စုစုခင်ဟာ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ပြီး

ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ တံခါးဝကနေ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ကော်ဖီခန်းထဲ ဝင်လာတာ တွေ့ ရတယ်။ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့အကြောင်းသူလာတာ ဖြစ်မှာပါလို့ ဆက်တွေးရင်း ကျွန်တော် အခြေအနေကို ကြည့်နေတုန်း ရဲအရာရှိက ကျွန်တော်တို့ စားပွဲနားသို့ လာရပ်တယ်။ ဒီမှာတင် စုစုခင် က “သူပဲရှင့်” လို့ ကျွန်တော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တော့ ဒုရဲအုပ်အဆင့်ရှိတဲ့ ရဲအရာရှိက ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ကျန်တစ်ဘက် ကိုလည်း ဆက်ခတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နှုတ်က အာမေဍိတ် သံမထွက်နိုင်အောင် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩနေတယ်။ ဘာကြောင့်လည်း ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာအမှားအယွင်းလုပ်မိလို့လဲ။ ရဲစခန်းရောက်တော့ စုစုခင်က-

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်က ကျွန်မငွေအပ်ထားတဲ့
မြောက်ဒဂုံက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီက ငွေသုံးသိန်းသွားယူပါတယ်။
ဆင်းမယ်လုပ်တော့ လက်ဆွဲခြင်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ် မရှိတော့ဘူး။ ကားပေါ်မှာ
ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတယ်လို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် ပိုက်ဆံ ငွေသုံးသိန်းကတော့
စက္ကန့်ထုပ်လျက် နေရာမယွင်းတွေ့ရတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
တစ်နေရာရာမှာပဲ ကျကျန်ခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်မတွက်မိတယ် ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့
ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုရင် ဘယ်ခါးပိုက်နှိုက်က ငွေသုံးသိန်းကို အားနာပြီး ကျွန်မ
ဆွဲခြင်းထဲမှာ ချန်ထားခဲ့မှာမဟုတ်ပါ ဘူး”

စုစုခင် အပြောကို ကျွန်တော် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး နားထောင်နေမိတယ်။

“ဒီတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကင်းကင်းပဲ ကျွန်မ ချစ်သူကို ချိန်းထားတဲ့ နေရာမှာ
ငွေပေးဖို့ သွားတွေ့တာပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်သူလို့ပဲ ထင်နေပါတယ်၊
ပတ်တီးတွေကြောင့် သူမျက်နှာကို တိတိကျကျမတွေ့ရ တာကလွဲပြီး
အသက်အရွယ်ရော အသားအရေရော ဆံပင်ပုံဆံ ခွဲပုံကအစ ကျွန်မ ချစ်သူပါပဲ။
ပြောစရာက သူရပ်လက္ခဏာဟာ အရင်တုန်းကနဲ့ နည်းနည်းကွဲလွဲတာ
တော့ရှိတာပေါ့ ဒါကိုလည်း ချစ်သူချင်းမတွေ့တာကြော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာပီဆိုတော့ ဒီလောက်အပြောင်းအလဲကို သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်မချစ်သူ
ကိုအောင်စိုးမြင်လို့ မှတ်နေပါတယ်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဘာစကားတွေပြောမှားသွားလို့လဲ၊ ရဲကို
ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတာ လဲ”

မေးခွင့်မရှိပေမယ့် ကျွန်တော် သိချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းမြို့သိပ်နိုင်စွမ်း
မရှိတော့လို့ အဲလိုမေး လိုက်တော့ စုစုခင်က ကျွန်တော်ကို ခန့် ပြုံးပြုံးပြပြီး
ကြည့်တယ်။

“ဘာပြုလို့ ရှင် ကို ကျွန်မချစ်သူမဟုတ်မှန်း သိသလဲဆိုတော့

ရှင်စကားပြောလိုက်တာက မှားသွားလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်လုံးဝ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့ ရှင်လုံးဝမသိနိုင်တဲ့ အချက်က ကျွန်မ ချစ်သူဟာ အရွယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်လန့်စရာ (Accident) တစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရလို့ လုံးဝ စကားမပြော နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ၊ မပြောနိုင်ရုံမကဘူး သူ့ပါးစပ်က အသံလုံးဝမထွက်နိုင်ဘူး”

“ဗျာ”

ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဖြေဆည်မရအောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်း လာတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး။ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲ မှာလည်း မျက်ရည်တွေလည်း စို့လာတယ်။ ကျွန်တော် မှန်တဲ့စကားကိုပြောပါရစေ အခု ကျွန်တော် ဖြေဆည်မရအောင် ခံစားနေရတာ က ကျွန်တော် လောဘထွက်ခဲ့တဲ့ ငွေခြောက်သိန်းဆုံးရှုံးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေခြောက်သိန်းကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး

ယုံကြည်ကြပါဗျာ။ ခုတစ်ခါတော့ ခါးပိုနိုက်စကားကို ယုံကြည်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။

မှုခင်းစုံ (ဇွန် ၂၀၀၄)

*